

בית המשפט העליון בשבתו**כבג"צ****העותרים:**

1. מפלגת התנועה הירוקה
2. ד"ר שיינס אורי, ת.ז. 057128381
3. פרופ' אלון טל, ת.ז. 011600426
4. ד"ר נח עפרון, ת.ז.
5. יעל כהן פארן, ת.ז.
6. איריס האן, ת.ז.
7. ערן בן-ימיני, ת.ז. 059702985

ע"י ב"כ עוה"ד גלסברג, אפלבאום ושות'
 מדרך מנחם 55, תל אביב 67138
 טלפון: 03-5650011 פקס: 03-5650012

- נגד -

המשיבים:

1. ממשלת ישראל
2. היועץ המשפטי לממשלה
3. הועדה המייעצת למינויים לתפקידים בכירים
 ע"י פרקליטות המדינה
 מרח' צלאח א-דין 29, ירושלים, 91010
4. יואב גלנט, ת.ז. 5555183

ע ת י ר ה ל מ ת נ צ ו ע ל ת נ א י

כב' בית המשפט מתבקש בזאת ליתן צו על תנאי המורה למשיבים ליתן טעם כדלקמן:

- א. מדוע לא תבוטל החלטת המשיבה 1 (להלן: "הממשלה" או "ממשלת ישראל") מיום 5.09.10 הקובעת כי המשיב 4 (להלן: "גלנט") ימונה לתפקיד ראש המטה הכללי של צה"ל החל מיום י' באדר א' התשע"א (14.02.11).
- ב. מדוע לא יינתן צו המורה למשיבה 3 (להלן: "הוועדה") להשלים את בדיקתה בעניין פעולות גלנט במושב עמיקם, לפי הצורך, על מנת שיעמוד בפניה מידע מלא שיאפשר מתן המלצה לממשלה, בהתאם לתפקידה של הוועדה.
- ג. מדוע לא יינתן צו המורה לממשלת ישראל לדון מחדש בשאלת מינויו של גלנט לתפקיד ראש המטה הכללי של צה"ל, לאחר שתעמוד בפניה חוות דעת חדשה מטעם הוועדה.
- ד. מדוע לא יינתן צו המורה לוועדה לקבוע כי פעולותיו הפסולות של גלנט בקשר לקרקעות באיזור מגוריו, מהווה פגם ערכי משמעותי וחמור אשר בגינו לא ניתן למנות את גלנט לראש המטה הכללי של צה"ל.
- ה. מדוע לא יינתן צו המורה לממשלה שלא למנות את גלנט לתפקיד האמור נוכח הפגם המוסרי שדבק בו.

בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן צו על תנאי כאמור, ולעשותו מוחלט.

כמו כן, מתבקש כב' בית הדין לחייב את המשיבים בהוצאות הבקשה ובשכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כדין.

ואלה נימוקי העתירה:

I. תמצית העתירה

- עניינה של עתירה זו הינו בהחלטת ממשלה על פיה ימונה גלנט לראש המטה הכללי של צבא הגנה לישראל. החלטה זו נתקבלה לאור חוות דעתה (להלן: "חוות הדעת") של הוועדה בדבר היעדר מניעות ערכית למינוי גלנט לתפקיד זה.
- חוות הדעת שגויה ופגומה עקב חוסר סבירות קיצוני, העדר תשתית עובדתית, התעלמות משיקולים רלוונטים ובשל טעות שבעובדה. חוות הדעת נסמכת על מסד עובדתי רעוע, התקבלה מבלי שהונחה בפני הוועדה תשתית ראייתית ראויה, ומבלי שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים הנוגעים לעניין. כן, חוות הדעת התקבלה תוך חריגה קיצונית ממתחם הסבירות.
- לפיכך, חוות הדעת פסולה והחלטת הממשלה למנות את גלנט לרמטכ"ל תוך התבססות על חוות הדעת פסולה ופגומה אף היא. זאת ועוד. החלטת הממשלה פסולה אף היא מחמת היותה לא סבירה בעלילה לאור העננה המוסרית האופפת את גלנט, כפי שיובהר להלן.

4. חוות הדעת מתייחסת, בין היתר, לפרשות הנוגעות להתנהגות פסולה מצידו של גלנט בקשר למקרקעין בישוב מגוריו. פרשות אלה כוללות השתלטות על קרקעות מדינה בניגוד לחוק ובאופן עקבי, תוך התנהגות בריונית ורמיסת החוק והדין ברגל גסה – התנהגות אשר החלה, לכל המאוחר, בשנת 2006 ואשר נמשכת עד ליום זה.

5. אף שהוועדה הכירה בכך שלפרשות עשויה להיות השלכה לעניין מינויו של גלנט, הסתפקה האחרונה בהליך סתמי בבירור עניין זה. הליך הבירור כלל ראיונות עם ארבעה בלבד: גלנט, ראש הממשלה, שר הביטחון והרמטכ"ל המכהן. עוד התבססה הוועדה על חוות דעתו מטעם היועץ המשפטי לממשלה (להלן, ולמען הנוחות: "דו"ח היועמ"ש") אשר הגיע לחזקתה רק לאחר שסיימה את מלאכת תישאול המרואיינים.

5.1 בתשובה לשאלות הוועדה, ענה גלנט, כלאחר יד, כי מדובר בסכסוך שכנים שהסתיים בפשרה בבית המשפט ואשר משמעותו אינה חורגת מגדר כך. יודגש, בעת שבה תושאל גלנט, לא היה בפני הוועדה כל מסד עובדתי אחר, ולא היה לה אלה את התרשמותה מגלנט כדי לרדת לחקר האמת

5.2 גם שר הביטחון, ראש הממשלה והרמטכ"ל המכהן, בתשובתם לפניית הוועדה, לא מצאו באמור כל פגם. עם זאת, אף בעת קיום הראיונות עמם לא עמד בפני הוועדה כל נתון עובדתי אובייקטיבי בעניין, ונראה כי תשובת המרואיינים מתבססת על התפיסה השגויה אותה הציג גלנט, לפיה מדובר בסכסוך שכנים שהסתיים זה מכבר

5.3 לאחר האמור, ומבלי לתחקר מי מהנוגעים בפרשות הקרקעות, מלבד גלנט, סיימה הוועדה את מלאכת תישאול המרואיינים

5.4 כאמור, רק במועד זה, לאחר סיום שלב תישאול המרואיינים קיבלה הוועדה את דו"ח היועמ"ש לעניין פרשות המקרקעין במושב עמיקם

5.5 דו"ח היועמ"ש מעיד על עצמו בשני עניינים כי הוא חלקי וכי, בשלב שבו נכתב, אינו ממצה. עורך הדו"ח מציין מפורשות בסיכומו: "לא עלה בידינו בשלב זה לברר את העובדות [הנוגעות לאחת הפרשות] עד תום".

6. לאור החומרים האמורים סיכמה הוועדה את מסקנותיה וקיבלה את החלטתה, ולפיה אין כל מניעה למינוי גלנט לתפקיד ראש המטה הכללי של צה"ל.

7. **ראשית**, שגתה הוועדה בכך שלא מיצתה את בדיקתה לעניין פרשות המקרקעין אשר הובאו בפניה, ובמיוחד כך לעניין פרשת עבודות הפיתוח, עניין אשר יפורט להלן. לעניין זה מציינת הוועדה מפורשות כי לא בוררו העובדות עד תום. לפיכך, היה על הוועדה למצות בירור זה, בין אם באמצעות בקשת השלמה מטעם עורך דו"ח היועמ"ש ובין אם באמצעות תישאול מרואיניים רלוונטים או אף ביקור בשטח המחלוקת, ככל שיעלה הצורך. משלא פעלה כן הוועדה, ברי כי לא היה ביכולתה להעריך את משמעות הערכית של פרשה זו. באופן דומה, בדיקתה השטחית של הוועדה את עובדות שאר הפרשות מצביעה כי לא עמד לנגד עיניה מסד עובדתי ראוי אשר יאפשר לה לחוות דעתה באשר למשמעות הערכית אף של פרשות אלו. בנסיבות אלו, לא היה באפשרות הוועדה לבצע את תפקידה נכונה וחווה דעתה, כפי שהוגשה לממשלה, הינה חסרה, פגומה ודורשת השלמה.
8. **שנית**, שגתה הוועדה בקביעת סדרי עבודתה. כאמור לעיל, הוועדה סיכמה את שלב הראיונות טרם קבלת דו"ח היועמ"ש ובו הבירור העובדתי (החלקי, כאמור לעיל) לעניין פרשות המקרקעין. ברי כי אין כל משמעות לראיונות אשר ביצעה הוועדה לעניין פרשות אלה, כל עוד העובדות בעניין זה אינן עומדות בפני הוועדה.
9. לאור זאת, אין תמיהה כי תשובתו של גלנט לעניין זה הינה חלקית, שגויה וחלילה שקרית.
10. **שלישית**, שגתה הוועדה בכך שלא התייחסה לרצף פרשות המקרקעין במקום מושבו של גלנט בחומרה הנדרשת ממעמדו כאלוף בצה"ל וכמועמד לתפקיד הרמטכ"ל. ברי כי מפרשות אלה עולה התנהגות ביריונית, נטולת כבוד לחוק שמטרתה לנכס שטחי ציבור ולהעבירם, בניגוד לדין, לרשות היחיד. על הוועדה היה לקבוע כי מדובר בהתנהגות שאינה הולמת מועמד לתפקיד ראש המטה הכללי של צה"ל, וכי על הממשלה, לפחות, לשקול סוגיה זו בדיונה בשאלת מינויו של גלנט לתפקיד האמור.
11. לאור שגיאותיה האמורות של הוועדה, חוות דעתה המייעצת אינה מבוססת כדבעי ואינה שלמה. חוות הדעת לוקה בהעדר תשתית ראייתית, טעות בעובדה, אי שקילת השיקולים הרלוונטיים, חוסר סבירות קיצוני ושרירותיות. בגין הנימוקים אלה, בנפרד ובמצטבר, דין חוות הדעת של הוועדה להיפסל.
12. משאלה פני הדברים, אין די בחוות הדעת האמורה כדי לאפשר לממשלת ישראל לקבל את החלטתה לעניין המינוי האמור באופן תקין.
13. זאת ועוד. החלטת הממשלה למנות את גלנט הינה החלטה החורגת בצורה קיצונית ומהותית ממתחם הסבירות נוכח התנהלותו, כפי שהיא עולה מהפרשות האמורות. נוכח האמור, החלטת הממשלה למנות את גלנט פסולה ובטלה אף מטעם זה.
14. כל הטענות המשפטיות שלהלן נטענות בנפרד ובמצטבר, ודי בכל אחת מהן על מנת להכריע במתן הצווים כמובקש.

II. הרקע העובדתי

א. כללי

15. העותרת 1 הינה מפלגה סביבתית-חברתית המאגדת פעילי שטח, מייסדי ארגונים, חברי מועצות ערים ואנשי אקדמיה, הגות ומדע, אשר שמה לה למטרה להביא לידי ביטוי את תפיסת העולם הסביבתית-חברתית, ובכלל אלו ניקיון כפיים, שלטון החוק והשמירה על השטחים הציבוריים הפתוחים בישראל.
16. העותרת 2 הוא ראש החוג לביולוגיה באוניברסיטת חיפה וחבר בועד המנהל של החברה להגנת הטבע (להלן: "ד"ר שיינס"). ד"ר שיינס משמש גם יושב ראש המועצת המומחים של ה"תנועה הירוקה".
17. העותרת 3 הוא מייסד ארגון "אדם, טבע ודין" ו"מכון ערבה ללימודי הסביבה" והוא נחשב לאחד מן הבולטים במנהיגי התנועה הסביבתית בישראל ב-20 השנים האחרונות (להלן: "פרופ' טל"). בשנת 2008 זכה באות מפעל חיים על תרומה לאיכות הסביבה בישראל מן המשרד להגנת הסביבה. פרופ' טל הוא פרופסור במחלקה לאקולוגיה מדברית באוניברסיטת בן גוריון, ועורך-דין המתמחה במשפט סביבתי. פרופ' טל כתב כ-100 מאמרים אקדמיים ופופולאריים, ושלושה ספרים, ביניהם "הסביבה בישראל".
18. העותרת 4 משמש כחבר מועצת תל אביב (להלן: "ד"ר עפרון"). ד"ר עפרון הקים את התוכנית למדע טכנולוגיה וחברה באוניברסיטת בר-אילן ועמד בראשו בתל אביב. כמו כן עומד ד"ר משמש כנשיא האגודה לפילוסופיה והיסטוריה של המדעים. לד"ר עפרון עשרות פרסומים והוא שימש חוקר אורח באוניברסיטת פרינסטון, ומכון הטכנולוגיה של מסצ'וסטס (MIT).
19. העותרת 5 שימשה משך שנים בתפקיד המנהלת הכללית של עמותת "מגמה ירוקה" - ארגון סטודנטים ארצי להגנת הסביבה ומשמשת כיום כמנהלת הכללית והמייסדת של "הפורום הישראלי לאנרגיה", עמותה המקדמת מדיניות אנרגיה בת-קיימא בישראל (להלן: "כהן - פארן"). כהן פארן חברה בהנהלת ארגון "חיים וסביבה" - ארגון הגג של שוחרי הסביבה בישראל במשך כעשור שנים.
20. העותרת 6 היא מתכנתת ערים ואזורים ומשפטנית והיא משמשת כנציגת הארגונים הסביבתיים בוועדות התכנון והבנייה, במועצה הארצית לתכנון ובנייה ובוועדה לתשתיות לאומיות (ות"ל) (להלן: "האן"). האן היא מראשי המאבקים הסביבתיים נגד התחנה הפחמית באשקלון, בניית המרינה בחיפה ולמען פארקים ציבוריים ושטחים פתוחים. האן משמשת כמנהלת תחום מחקר ותכנון במכון דש"א של החברה להגנת הטבע, ובעבר מתכנתת אגף שימור הסביבה של החברה להגנת הטבע. החל משנת 2000 חברה האן במועצה הארצית לתכנון ובנייה ובוועדת המשנה העיקרית שלה (ולנת"ע) כנציגת ארגון הגג של הגופים שעניינם איכות סביבה. האן ידועה כלוחמת עיקשת בנושא חריגות בנייה והשתלטות על שטחים פתוחים ובגין כך נבחרה האן ב-2000 על-ידי מגזין דה מרקר כאחת מ"אנשי הצללים" המשפיעים על עולם הנדל"ן הישראלי. ב-2007 הגדיל לעשות מגזין דה מרקר וציין את האן בין "המשפיעים" ביותר בישראל על תחום הסביבה.

21. העותר 7 הוא יו"ר התנועה הירוקה מיום היווסדה וממייסדי "עמותת מגמה ירוקה" - ארגון סטודנטים ארצי להגנת הסביבה (להלן: "**בן-ימיני**"). במסגרת פעילותו הוביל והשתתף בן-ימיני מאבקים רבים להגנה על הסביבה בישראל ובכלל זה למען פתיחת חופי הים לציבור, למען חוק הפיקדון, נגד תוכנית ספדי, נגד זיהום מאיזור התעשייה "רמת חובב" שבנגב, למען רכבת מהירה לירושלים. משנת 2003 מוביל בן-ימיני את תוכנית הלימודים "עמיתי הסביבה" במרכז השל. כמו כן הקים בן-ימיני את המסלול הסביבתי במכללת סמינר הקיבוצים וכיום מלמד במסלול.
22. גלנט הינו קצין ותיק ועתיר זכויות, אשר נראה כי אין חולק על כישוריו ויכולותיו בתחום הצבאי.
23. במהלך חודש אוגוסט 2010 ולאחר שהתקרב מועד סיום כהונת הרמטכ"ל הנוכחי, החליט שר הביטחון על קידום מינויו של גלנט לתפקיד זה, והעיר המלצתו זו לממשלה.
24. מינוי כאמור דורש חוות דעת מטעם הוועדה לעניין טוהר המידות של המועמד, אשר ניתנה ביום 31.08.10, על פי פניית שר הביטחון ומכוח החלטת הממשלה מס' 91, מיום 30.05.06. רצ"ב חוות הדעת, מסומנת **כנספח א'**.
25. לאור פניית שר הביטחון מיום 23.08.10, החלה הוועדה לבדוק את עניינו של גלנט ואת התאמתו, מן הבחינה הערכית, לתפקיד ראש המטה הכללי של צה"ל. נוכח פרשות מקרקעין אליהן נקשר שמו של גלנט אשר התפרסמו בעיתונות והובאו לידיעת הוועדה, פנתה הוועדה תחילה, ביום 24.08.10, ליועמ"ש על מנת לקבל סקירה עובדתית של פרשות אלה. רצ"ב כתבות עיתונאיות לעניין פרשות המקרקעין בעניינו של גלנט, מסומנות **כנספח ב'**.
26. בנוסף, לשם בירור כשירותו הערכית של גלנט למילוי התפקיד, קיימה הוועדה שתי ישיבות, במהלכן שמעה את דבריהם של ראש הממשלה, שר הביטחון, הרמטכ"ל המכהן וגלנט. כמו כן, קיבלה הוועדה את דו"ח היועמ"ש ובו סקירת פרשות מקרקעין אליהן נקשר שמו של גלנט. דו"ח היועמ"ש התקבל על ידי הוועדה **לאחר** סיום שלב הראיונות, ביום 30.08.10. רצ"ב דו"ח היועמ"ש, מסומן **כנספח ג'**.
27. הפרשות הרלוונטיות לעניינו, אשר דו"ח היועמ"ש טיפל בהן, הינן שלוש:
- 18.1 שימוש שלא כדין בדרכים והכשרת חניה פרטית בשטחי ציבור;
 - 18.2 עיבוד שטחים חקלאיים בחריגה משטח הרשאה;
 - 18.3 שימוש בשטח ציבורי לצורך הרחבת גינה לרבות באמצעות נטיעת עצים.
- יריעת הפרשות השונות תיפרש בהמשך עתירה זו.
28. הוועדה התכנסה לישיבתה הראשונה ביום 29.08.10, מועד בו נועדה עם ראש הממשלה בלשכתו.
29. למחרת, ביום 30.08.10, התכנסה הוועדה בשנית ובפעם האחרונה. במועד זה התייצבו בפניה שר הביטחון, הרמטכ"ל המכהן וגלנט.

30. המרואיינים השונים התייחסו גם לעניין פרשות הקרקעות במושב עמיקם. לעניין זה הביעו ראש הממשלה ושר הביטחון את דעתם כי, לדברי הוועדה:

"[...]מדובר במחלוקת בין האלוף גלנט לבין שכניו במושב לגבי שימוש במקרקעין בתחומי המושב, שאין בה כדי להטיל דופי בטוהר מידותיו של האלוף גלנט. מכל מקום ההליכים המשפטיים שננקטו – שנגעו בעיקר לשאלות תכנוניות – נסתיימו בלי שיהיה בהם גינוי כלשהו כלפי האלוף גלנט" (סעיף 4 לחוות הדעת)

31. גם הרמטכ"ל המכהן, אשר לדברי הוועדה "חיווה דעתו בתור בן מושב ולא מתוך היכרות עם הפרשה" (שם), התייחס, לדבריה, באופן דומה לסוגיות אלה.

32. גלנט, אשר לו המידע הרב ביותר על פרשות אלה, ענה, לפי האמור בחוות הדעת, בתכלית הקיצור, כי:

"[...]מדובר בסכסוך שכנים מקומי שהסתיים בהסכם פשרה בבית המשפט שמשמעותו אינה חורגת מגדר זה." (שם)

33. התייחסות המרואיינים כולם התקבלה טרם איסוף המידע העובדתי בנוגע לפרשות המקרקעין בעניינו של גלנט. התייחסויותיהם של ראש הממשלה, של שר הביטחון, ושל הרמטכ"ל המכהן היו מנותקות מהמסד העובדתי שלאורו ניתן לבחון את ההיבט הערכי של פרשות אלה.

34. כך גם בכל הנוגע לתשובתו של גלנט לעניין זה. תשובתו הלאקונית של האחרון מתייחסת, לכל היותר, אך לאחת מן הפרשיות, כפי שיוצג להלן, בהמשך עתירה זו.

35. יצויין כי בפני הוועדה עמד גם "מכתב הסבר שהמציא האלוף גלנט, בעניין טענות שונות שהועלו נגדו, לרבות מכתב של עו"ד ד"ר א. קלגסבלד, שאליו צורפו מסמכים שונים" (סעיף 1 לחוות הדעת). מכתב זה היה חסר ולא התייחס לעיקר הפרשות, כפי שיובהר מיד.

36. כאמור, לאחר סיום הראיונות, ביום 30.08.10, התקבלה על ידי הוועדה דו"ח היועמ"ש. כזכור, דו"ח זה נתבקש לשם בחינה עובדתית של הטענות והרקע להן. דו"ח זה התייחס לשלוש הפרשות האמורות בפורטרוט, כפי שיורחב להלן.

37. בדו"ח היועמ"ש הובהר כי האמור במכתבו של עו"ד קלגסבלד אינו ממין העניין: "יצוין, כי עיקר הדברים שנכתבו על ידי עו"ד קלגסבלד מכתבו האמור נוגעים להליכים בבג"ץ ואין בהם התייחסות לכלל הנושאים שעליהם הרחבנו אנו" (סעיף 4 לדו"ח היועמ"ש)

38. גם מכך עולה כי התייחסותו של גלנט הייתה בעיקרה לנושאים אשר נידונו בעתירה קודמת שהוגשה כנגדו וכנגד אחרים במסגרת בג"צ 10762/07 גלקין נ' תא"ל צוקרמן (נבו, 1.07.09).

39. לאור ממצאים חמורים שפורטו בדו"ח היועמ"ש סיכם עורכו והמליץ:

"לאור העובדה שיתכן כי לאלוף גלנט יש הסברים לאמור לעיל, מן הראוי לאפשר לו להגיב לדברים, בטרם תחליט הוועדה בענין." (סעיף 6 לדו"ח היועמ"ש)

40. המלצה זו מעלה שתי מסקנות. **הראשונה**, כי התשתית העובדתית החלקית שנאספה – די בה, לדעת עורך הדו"ח, כדי ליצור חשש לעניין טוהר המידות של גלנט לעניין מינויו לתפקיד הרמטכ"ל.
41. **המסקנה השניה** הינה כי התשתית העובדתית וסדרי הדין הראויים בפני הוועדה דורשים כי יתקבלו תשובות גלנט לאור העובדות העולות מדו"ח היועמ"ש.
42. **תשובות מעין אלו לא התקבלו ואף לא נתבקשו**. בכך כשלה הוועדה במילוי תפקידה שכן היא לא ערכה בירור מלא ולא שקלה את כלל השיקולים הרלוונטים לעניין שעמד לפתחה.
43. משדבר החלטה זו נודע בציבור, פנתה העותרת 1 ליועמ"ש לשם תיקון התקלות ובכדי להביא לידיעת הממשלה את הכשלים באופן בחינת מועמדותו. כן, פורטו במכתב נתונים עובדתיים בדבר פרשות המקרקעין בהן נקשר שמו של גלנט. רצ"ב העתק מכתב העותרת 1 ליועמ"ש מיום 3.09.10, מסומן **כנספח ד'**.
44. משנודע לעותרת כי ביום 5.09.10 החליטה ממשלת ישראל למנות את גלנט לתפקיד ראש המטה הכללי של צה"ל, פנתה העותרת 1, באמצעות בא-כוחה, ליועמ"ש בטרם פתחה בהליך זה. במכתבה מיום 12.09.10 פירטה העותרת 1 את העובדות הצריכות לעניין בתמצית ובקצרה ופתחה בפני היועמ"ש את הדלת להורות לממשלה כי החלטתה בטלה ולהורות לוועדה להשלים את עבודתה כדבעי. ברם, היועמ"ש מיאן לעשות כן. יודגש, כי נוכח חשיבותו הציבורית של עניין זה, הועבר המכתב ליועמ"ש ביום העבודה השלישי לאחר יום קבלת ההחלטה. רצ"ב החלטת ממשלת ישראל מיום 5.09.10 למנות את גלנט לרמטכ"ל, מסומן **כנספח ה'**.
- רצ"ב מכתב העותרת 1 ליועמ"ש מיום 12.09.10, מסומן **כנספח ו'**.

ב. הפרשה הראשונה: שימוש שלא כדין בדרכים והכשרת חניה פרטית

בשטחי ציבור

45. במסגרת הפרשה הראשונה, יוחסו לגלנט סלילתם של שני כבישים והכשרת שטח ציבורי כחניה פרטית. הדרך הראשונה (להלן: "**הדרך הקצרה**") נפרצה על גבי שביל שיועד להולכי רגל, שביל אשר הוסב לכביש גישה לכלי רכב לשטחו של גלנט. הדרך השנייה (להלן: "**הדרך הארוכה**") נפרצה ככביש גישה נוסף. בנוסף, הכשיר גלנט חניה פרטית רחבת ידיים בשטח הציבורי הסמוך לנחלתו.
46. בעניין פרשה זו, הגישה הוועדה המרחבית לתכנון ובניה בקשה למתן צו איסור שימוש חורג כנגד גלנט, אישתו והאגודה השיתופית של מושב מגוריו. לשון הבקשה מדבר בעד עצמו:

4. בתאריך 10.12.06 [...] נמצא כי במקום בוצע ניכוס של השצ"פ על ידי [גלנט ואישתו] אשר השתלטו על השטח הציבורי וסיפחו אותו לנחלתם הפרטית הסמוכה בביצוע פעולות כדלהלן:

א. בניית קיר בגובה של כ – 50 ס"מ בשצ"פ.
ב. שתילת עצים בשצ"פ.

ג. סלילת דרך כורכר ברוחב של כ- [10] (תוקן בפרוטוקול מיום 09.07.07, הח"מ) [מטר ואורך של כ – 40 מטר [...] בשטח השצ"פ שייעודה ע"פ תוכנית מאושרת בדין כשביל להולכי רגל – והפיכתה לכביש גישה לכלי רכב המוביל לנחלתם של [גלנט ואישתו].

[...]

9. יוצא איפה כי [גלנט ואישתו] תכננו מלכתחילה את שטח המגורים בנחלה באופן שתתאפשר להם גישה מהשצ"פ [...], הלכה למעשה – תוך ביצוע ניכוס והשתלטות על השצ"פ לנחלתם הפרטית. (בקשה למתן צו איסור שימוש חורג. ההדגשה הוספה)

רצ"ב בקשה למתן צו איסור שימוש חורג, במסגרת ב"ש (שלום חדרה) 2060/07, מסומנת **כנספח ז'.**

47. הבקשה מתייחסת גם לעניין החנייה. נטען, כי גלנט הגיש בקשה ל"תוכנית שינויים" ובה כלל בהחבא הרחבה של נחלתו הכוללת את החנייה. ובלשון הבקשה:

"אולם, במפה שצורפה לבקשה הוסף ציור חנייה נוספת בחלקה הצפון מערבי של הנחלה – מבלי לשנות את מיקום החנייה המקורית או את שביל הגישה אליה, ומבלי שהשינוי נדרש מפורשות, **אלא באצטלא של תוספת שטח בנייה**" (שם. ההדגשה הוספה)

48. בדיון שהתקיים בעניין זה ביום 9.07.07, בפני כב' השופט מסארווה בבית משפט השלום בחדרה, אסר כב' השופט על גלנט לעשות כל שימוש חורג בשטחים הציבוריים.

49. בהמשך ההליך נקבע, במסגרת פשרה אשר קיבלה תוקף של פסק דין מיום 23.06.08, כי גלנט יפסיק כל שימוש בשטחים נשוא ההליך, אולם יתאפשר לגלנט, מנימוקי אבטחה, לעשות שימוש בדרך הארוכה וזאת בתלוי באישורה של הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה. כמו כן אושר לגלנט להכשיר איזור לחנייה **בתוך** שטח נחלתו, להבדיל מהחנייה אליה התייחסה הבקשה (ר' עמוד 1 לפרוטוקול הדיון מיום 23.06.2008, שורות 24-21).
רצ"ב פרוטוקול הדיון ואישור הסכם הפשרה מיום 23.06.08 בתל"פ (שלום חדרה) 2060/07, מסומן **כנספח ח'.**

50. ודוק. גלנט לא הציג כל טענת הגנה או הסבר לשאלה מדוע, ככל שצרכי אבטחתו מצדיקים שימוש חורג בשטחי ציבור, לא נעשתה פנייה כדין לרשויות המוסמכות, אלא בוצעה פלישה ברגל גסה לשטחי ציבור תוך ניכוסם לשימוש הבלעדי.

51. זאת ועוד. ניסיון ההכשרה בדיעבד של פעולותיו הפסולות של גלנט כשל. הוועדה המחוזית, משהוגשה אליה בקשה להיתר כאמור, דחתה את הבקשה וקבעה כי גם השימוש בדרך הארוכה אסור וכי לפיכך:

"[...] ברי כי על מרשיכם להפסיק לאלתר כל שימוש בכלי רכב הנעשה בדרך [...] ולהשיב את המצב לקדמותו."

רצ"ב מכתבה של באת כוח הוועדה לתו"ב – מנשה אלונה מיום 19.05.09, מסומן כנספח ט'.

52. מדו"ח היועמ"ש עולה כי הפיקוח המחוזי מסר לעניין זה שכיום לא נעשה שימוש בדרכים אלה והן חסומות למעבר כלי רכב. לאור חסימה זו לא מתאפשר לכאורה גם שימוש בחניה אשר הוקמה בשטח הציבורי. עם זאת, המצב לא הושב לקדמותו.

53. זאת ועוד. דו"ח היועמ"ש מתייחס במסגרת פרשה זו לסוגיה נוספת והיא "הגדלת מגרשו של האלוף בכ- 350 מ"ר על חשבון השצ"פ, שבו בין היתר מוקמה החניה" (להלן: "סוגיית ההרחבה הקטנה") (ר' עמ' 3 לדו"ח היועמ"ש).

54. לעניין סוגיה זו מוסיף דו"ח היועמ"ש כי :

"כאמור, והואיל והתוכנית להכשרת הדרך והחניון נדחתה, וכיום לא נעשה שימוש בחניה, לא הובררה שאלה תכנונית קניינית זו עד תום ולא ידוע לנו האם ההיתר והתשריט תוקנו כך שיתאמו לתכנית" (שם, סעיף (1)ו. ההדגשה במקור)

55. לעניין זה נקבע על ידי הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מחוז חיפה, בדיונה מיום 13.02.08 כי :

"תשריט החלוקה שאושר בוועדה המקומית [...] אינו תואם את גבולות הנחלה לפי תכנית מ/מק/10. עפ"י תשריט החלוקה התוסף שטח של כ- 350 מ"ר לגבולות הנחלה (על חשבון השטח הציבורי הפתוח)"

רצ"ב פרוטוקול החלטות של וועדת משנה לוועדה המחוזית לתכנון ובניה – מחוז חיפה מיום 13.02.08, מסומן כנספח י'.

56. מהאמור עולה כי אף כיום, ככל שניתן לדעת, מבצע גלנט שימוש בלעדי בשטח בגודל של 350 מ"ר אשר מיועד לשמש כשטח ציבורי פתוח, ואשר אינו מוקנה לו על פי דין.

57. לו היתה הוועדה מגיעה לשטח המדובר, יכולה הייתה האחרונה לראות כי בפועל, אף שהדרכים חסומות, גלנט נוהג מנהג בעלים בשטח החנייה. כך למשל, הקיר בגובה 50 ס"מ שנבנה בשצ"פ עודנו עומד על תילו, בניגוד להסדר הפשרה, והשטח המגודר (באופן חלקי) בתוכו מסודר ונקי משל היה שטח חניה פעיל ושמיש בפתח ביתו של גלנט. חניה זו אף מתחברת לדרך רכב קיימת ותקינה העוברת בשטח נחלתו של גלנט ונראה כי אין לאחרון כל מניעה מעשית להשתמש בה אף כיום.

רצ"ב תמונות חניון הרכב וסביבתו (בשני העתקים: מסומן ולא מסומן), מסומנים כנספח יא'.

58. ברי כי סוגיה זו דורשת בירור יסודי, על מנת לבדוק האם גלנט אוהז גם כיום בקרקע ציבורית בניגוד לחוק. ברם, בירור כאמור לא בוצע. ייתכן ולגלנט ישנן תשובות לסוגיה זו, אך, מאחר והסוגיה הגיעה לידיעת הוועדה לאחר סיום שלב הראיונות מתקשים העותרים לראות כיצד נשאל על סוגיה זו מפורשות ולפיכך, כיצד תשובתו כי "מדובר בסכסוך שכנים שהסתיים בפשרה בבית המשפט ואשר משמעותו אינה חורגת מגדר כך" מהווה תשובה כלל.
59. זו אף זו. נראה שתשובה זו מתייחסת לנושאים אשר נידונו במסגרת הבקשה למתן צו איסור שימוש חורג. בחינת תשובה זו מול הנסיבות העובדתיות, כפי שנפרשו בעתירה זו, מעלה סתירות.
60. תחילה, הסכסוך אינו סכסוך שכנים אלא סכסוך בין גלנט ובין מדינת ישראל, באמצעות הוועדה המרחבית לתכנון ובניה.
61. שנית, אכן, סכסוך זה הסתיים בפשרה, אולם פשרה זו משמעותה קבלת כלל הטענות כנגד גלנט והתחייבותו שלא לשוב ולעשות שימוש חורג בשטח הציבורי הפתוח המאושר על פי תוכנית המתאר (ר' פסקה א' לפרוטוקול הדיון מיום 23.06.08, שסומן כנספח ח'). על אף התחייבות זו, ועל אף פסק הדין בעניין המשיך גלנט במנהגו הפסול להשתלט על שטחי ציבור, כפי שתואר לעניין ההרחבה הקטנה, לעניין החניה, לעניין הקיר בחניה, וכפי שיתואר להלן לעניין הפרשות האחרות.

ג. הפרשה השנייה: עיבוד שטחים חקלאיים בחריגה משטח הרשאה

62. במסגרת הפרשה השנייה מיוחסים לגלנט שימוש שלא כדין וללא הרשאה בשטחים חקלאיים.
63. כהקדמה נציין, כי גלנט זכה לקבל לשימושו 35 דונם לעיבוד חקלאי וזאת במסגרת הליך חריג מטעם מנהל מקרקעי ישראל.
64. השטח האמור הועבר, לכאורה, לידי מושב עמיקם, אשר היה אמור להקצותו, לפי רצונו, לגלנט. למיטב ידיעת העותרים, אף אחת מפעולות אלה לא בוצעה – השטח לא הועבר לידי המושב והמושב לא הקצה את השטח לגלנט. לפיכך, עולה חשש כבד כי הקניית שטח זה אינה כדין.
65. עם זאת, הפרשה השנייה שנבדקה במסגרת הדוח עניינה בשימוש בשטח הצמוד לשטח שהוקצה. לאחר שהוקצה השטח החקלאי לגלנט, החל האחרון בנטיעת מטע עצי זית. אולם, גלנט לא הסתפק בשטח בן 35 הדונמים אשר ניתן לו ללא כל תמורה (!), והשתלט, ללא כל נימוק או הסבר, על שטח של 28 (!) דונמים נוספים (להלן: "שטח הפלישה").
66. לאור האמור, נשלח לגלנט מכתב מטעם מינהל מקרקעי ישראל ביום 26.01.06 ובו דרישה לפנות את שטח הפלישה ולעקור את הנטיעות שביצע בשטח זה, בזו הלשון:

"הנך מתבקש לעקור הנטיעות שביצעת בשטח החורג, (להלן: "שטח הפלישה"); במידה ולא תפנה את שטח הפלישה, יאלץ המינהל לפעול בכל האמצעים החוקיים העומדים לו לרבות תביעה משפטית וסילוק יד."

רצ"ב מכתב מינהל מקרקעי ישראל מיום 26.01.06, מסומן **כנספח יב'**.

67. כעבור כחודש ענה גלנט בעצמו כי:

"מפאת עומס עיסוקים אבקש להעביר את תשובתי בתוך שבועות אחדים"

רצ"ב מכתבו של גלנט מיום 28.02.06, מסומן **כנספח יג'**.

68. תשובה עניינית מטעמו של גלנט לא נתקבלה כעבור שבועות כמובטח ואף לא כעבור חודשים

ארוכים. תשובה זו הגיעה רק ביום 16.01.08, כשנתיים לאחר תשובתו הראשונית של גלנט,

אז ענה בא כוחה של משפחת גלנט כי:

"בשל טעות שנעשתה בתום לב, נטעה מרשתנו, (באמצעות קבלן מטעמה), כרם עצי זית בשטח החורג משטח ההרשאה/שטח המשבצת של נחלתה במושב עמיקם." (סעיף 1 למכתב)

רצ"ב מכתב בא כוחו של גלנט מיום 16.01.08, מסומן **כנספח יד'**.

69. עוד מוסר עורך הדין הנכבד כי נדרשת לגלנט תקופה נוספת של כעשרה חודשים לפינוי

הנטיעות האסורות וזאת בשל שנת השמיטה שחלה באותה שנה. בסוף אותה תקופה –

בתחילת חודש אוקטובר, הובטח, יעתיק גלנט את עצי הזית הנטועים בשטח החורג ויפנה

אותו מכל אדם וחפץ (ר' סעיף 4 לנספח יד').

70. על אף האמור, גם ביום 14.12.08 ועל אף התחייבויותיו הקודמות של גלנט, טרם פינה גלנט

את החלקה האמורה אליה פלש. לפי דו"ח היועמ"ש נראה כי גלנט עקר את כרם הזיתים

במהלך חודש אפריל 2009 – למעלה משלוש שנים לאחר שדבר ה"טעות" הובא לידיעתו,

לאחר למעלה משנה מן המועד בו הכיר בטעות, ולאחר כחצי שנה מהמועד בו התחייב לפנות

את השטח.

71. זו אף זו. תשובתו של גלנט למינהל מקרקעי ישראל מעלה תמיהות. הייתכן כי נטיעת מטע

זיתים בהיקף של 28 דונם מקורה בטעות? טעות שהיקפה כ-800 שתילים? האם גלנט, אלוף

מכהן בצה"ל, שניסיונו הקרבי אינו מוטל בספק ויכולתו כאיש שטח הולכת לפניו, אינו מזהה

חריגה של 80% כשזו תורמת לתועלתו האישית? אכן, שאלות אלה אחרות עשויות להיות

שאלות ראויות, אולם אין תימה כי לא נשאל שאלות מסוג זה כלל, שכן, כאמור לעיל, במועד

הראיון בפני הוועדה, לא עמד החומר העובדתי הרלוונטי בפניה וסוגיות אלה לא היו ידועות

לה כלל.

72. זאת ועוד. תצלום אוויר שהפיק מנהל מקרקעי ישראל מראה בצורה חדה וברורה עד כמה

אבסורדית טענתו של גלנט. כפי שניתן להתרשם מהתמונה, לגלנט הוקצה "חצי הר" והוא

טעה ונטל לעצמו את ה"הר" כולו. האם טוען גלנט כי לא הבחין בהבדל ואם כן, לאן יובל

צה"ל אם בראשו יעמוד מי שאינו מבחין בין חצי הר להר?

רצ"ב תצלום אוויר של החלקות המדוברות, ועליו סימונים שבוצעו על ידי מינהל מקרקעי

ישראל, מסומן **כנספח טו'**.

73. ייתכן כי כאן המקום להזכיר כי, כאמור בפרק הקודם, במקביל לשימוש שעשה גלנט בשטח הפלישה וסירובו לפנותו, ניתן ביום 23.06.08 פסק דין בעניינו, במסגרת פשרה, ובו נאסר על גלנט "לעשות כל שימוש חורג בשטח הציבורי הפתוח המאושר על פי התוכנית" (ר' נספח ח' לעתירה זו). מהאמור נראה כי **גלנט לא הפנים את משמעותו של איסור זה**, וכי נוהגו זה לא נפסק. מסקנה זו מתגברת נוכח מעשיו הנוספים, כפי שיתוארו להלן.

74. ודוק. בניגוד לאמירתו של גלנט, אין המדובר בסכסוך שכנים. יתרה מכך, פרשה זו – לא ניתן לומר כי נסתיימה בפשרה במובנה המהותי, אלא בכך שגלנט קיבל את כל הטענות נגד מעשיו וקיבל על עצמו את האחריות לתקנם.

ד. הפרשה השלישית: שימוש בשטח ציבורי לצורך הרחבת גינה לרבות

באמצעות נטיעת עצים

75. הפרשה השלישית – עניינה בהשתלטות ברגל גסה על שצ"פ שבסמוך לחלקתו של גלנט, תוך שינוי תוואי השטח לצרכיו של גלנט, כך שתוואי השטח יהיה תואם לזה של נחלתו ויתאים לשימוש הבלעדי.

76. הפער בין המציאות, אופן התייחסות דו"ח היועמ"ש ואופן התייחסות חוות הדעת בפרשה זו זועק לשמיים. ונסביר.

77. מבירור שערכה העותרת עולה כי בהמשך לנחלתו של גלנט בוצעו עבודות פיתוח והתאמה, במקרקעין המיועד לשמש כשצ"פ, ואשר שטחו עולה כדי מספר דונמים בדודים, כך שהוא מהווה רצף אחד עם מפלס נחלתו של גלנט.

78. זו אף זו. בשטח זה אף נטעו עצים, והועברה תשתית מים וחשמל מביתו של גלנט, באופן שעובר אורח אינו יכול לטעות, בסוברו כי השטח האמור הינו חלק מגינתו הפרטית של גלנט.

79. מצבו של השטח היום הוא כזה שתחת מדרון טבעי מכוסה צמחייה אשר היה מצוי טרם עבודות הפיתוח מטעמו של גלנט, מצויים כיום שני מפלסים מלאכותיים ("טרסות") בהר. רצ"ב תמונות המפלסים המלאכותיים בשטח הציבורי (בשני העתקים: מסומן ולא מסומן), מסומנות **כנספח טז'**.

80. לא זו אף זו, המפלס התחתון הוא כזה התואם את המפלס התחתון שבנחלתו של גלנט.

רצ"ב תמונת הגבול בין החלקות (בשני העתקים: מסומן ולא מסומן), מסומנת **כנספח יח'**.

81. ואם בכך לא די – הרי שהמפלס העליון – בו הוכשרה החנייה בה דובר בפרשה הראשונה, תואם את מפלס פתח ביתו של גלנט (ר' נספח יא' לעתירה זו).

82. פרשה זו הובאה לידיעת הוועדה, ודו"ח היועמ"ש מצא כאמור להלן:

"א. לפי טענות שהועלו בפניית הפורום למען א"י, האלוף גלנט פיתח בעצמו שטח ציבורי פתוח, בהמשך לגינת ביתו, לרבות בדרך של נטיעת עצים, וכי נוצר רושם שעבודות פיתוח אלה מהוות השתלטות על שצ"פ נוסף לצורך הרחבת גינה פרטית. הטענות ביחס לפיתוח השצ"פ עולות גם מן הבקשה הנ"ל למתן צו איסור שימוש, אם כי בדיונים ובהחלטה שנתקבלה בסופם לא הוזכר עוד נושא זה.

ב. מבירור ראשוני שערכנו בעניין זה עם לשכת התכנון בוועדה המחוזית חיפה עולה כי אכן נעשו עבודות כאמור, שחלקן בתחום ההיתר (שכזכור ולטענת הוועדה המחוזית אינו תואם את התוכנית המפורטת) וחלקן מחוצה לו. עוד עולה כי לא בוצעה פעולת גידור של השטח וכי העצים שניטעו במקום ניטעו בתפוזרת. נמסר לנו מן המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין בפרקליטות המדינה כי פיתוח השצ"פ לא נעשה ע"י האלוף גלנט באופן ישיר, כי אם בידי "ועדת החזות" של המושב. לא עלה בידינו לאמת נתונים אלה או נתונים נוספים בשלב זה." (עמ' 4 לדו"ח היועמ"ש, ההדגשה במקור)

83. ודוק. ניתן לחלק את עבודות הפיתוח, אליבא דדו"ח היועמ"ש, לשלושה איזורים שונים: הראשון, בתוך תחום ההיתר כדין; השני בתוך התחום שבטעות נחשב על ידי גלנט והוועדה המקומית כמצוי בתוך תחום ההיתר; והשלישי בשטח שאין חולק כי הוא מצוי מחוץ לתחום ההיתר.

84. אף שדו"ח היועמ"ש נר לרגליה של הוועדה בעניין זה, התיאור של הפרשה התגמד בחוות הדעת. לעניין זה קובעת חוות הדעת כי:

"במקרה שלישי, הנוגע לעבודות גינון שלפי הטענה ביצע בשטח ציבורי, לא עלה בידי עורך חוות הדעת לברר את העובדות עד תום." (ר' סעיף 5 לחוות הדעת)

85. וכך הפכה לה, באיבחת קולמוס אחת, מציאות של השתלטות על מספר דונמים ל"עבודות פיתוח" שעוד דורשות בירור עובדתי נוסף. ובאיבחת קולמוס שנייה – כקסם – מתחלפות להן אותן "עבודות הפיתוח" לעניין פעוט ערך של "עבודות גינון" אשר את העובדות בעניין לא עלה בידי הרשויות לאסוף.

86. ברי כי העובדות, וכן התיחסות דו"ח היועמ"ש לנושא זה, דורשות המשך הבירור בעניין זה עד מיצויו.

87. ודוק. העותרת אינה מבקשת כי המשיבים יחקרו עד אין קץ. דו"ח היועמ"ש הועמד לרשות הוועדה תוך שבוע ימים קלנדריים מהיום שבו נתבקש. הוועדה קיימה שתי ישיבות בלבד לבירור עובדות רלוונטיות. במצב דברים זה, אין כל מניעה כי תתקבד הוועדה ותוסיף לחקור בטרם תגבש דעתה על סמך העובדות החלקיות שהוצגו בפניה.

III. הטיעון המשפטי

א. כללי

88. כאמור לעיל, הוועדה מצאה, במסגרת חוות דעתה, כי אין בפרשות הקרקעות שהובאו לדיעתה כדי לפסול את המינוי מבחינת טוהר המידות וכי אין מקום לחשש שהמינוי אינו ראוי מסיבה זו (ר' עמ' 3 לחוות הדעת).
89. החלטה זו מבוססת על מידע חלקי אשר נאסף בחופזה ובהתרשלות. כך, האדם היחיד אשר רואיין על ידי הוועדה לעניין זה, ושלו ידוע מידע כלשהו מידיעה אישית, הוא גלנט – המועמד עצמו.
90. המידע אשר איסופו נתבקש מן היועץ המשפטי לממשלה נאסף אף הוא באופן חלקי כפי שמפרט דו"ח היועמ"ש עצמו בנוגע לחלק מן העניינים. על אף האמור, לא נתבקשה השלמה בעניין זה ולא בוצעה כל פעולה אחרת לשם בירור הסוגיות אשר לא לובנו די הצורך.
91. זאת ועוד. הוועדה כלל לא עימתה את גלנט עם ממצאי דו"ח היועמ"ש אשר הזמינה ואשר מכיל ממצאים המעידים, למצער, על התנהגות בעייתית. זאת כיוון שהוועדה סיימה את פרק הראיונות מטעמה עוד טרם קבלת דו"ח היועמ"ש.
92. לעניין זה ראוי לציין כי אף המשנה ליועץ המשפטי לממשלה, בחוות דעתו לוועדה קבע כי מן הראוי להציג ממצאים אלה בפני גלנט, ולו כדי לאפשר לו לענות על האשמות אלה כלפיו.
93. אף ראש הממשלה, שר הביטחון והרמטכ"ל המכהן לא יכלו להתייחס להיבט הערכי של מעשיו של גלנט באופן ענייני, שכן גם בפניהם לא הוצגה תשתית עובדתית זו.
94. לפיכך, וכפי שיפורט להלן, חוות הדעת של הוועדה הינה פעולה מינהלית שגויה, פגומה ופסולה וזאת עקב חריגה קיצונית ממתחם הסבירות, העדר תשתית עובדתית, התעלמות משיקולים רלוונטים ובשל טעות בעובדה.
95. לפיכך, החלטת הממשלה, המסתמכת על חוות הדעת לשם קבלת החלטתה, פסולה אף היא, בהיותה נגועה בכל הפגמים אשר בהם לוקה חוות הדעת, ובנוסף בהיותה החלטה בלתי סבירה בעליל החורגת, בצורה קיצונית, ממתחם הסבירות.

ב. תפקיד הוועדה

96. הוועדה המייעצת לתפקידים בכירים, הוקמה, כאמור, מכח החלטת הממשלה (החלטה מס' 91 של ממשלת ישראל, "וועדה מייעצת לתפקידים בכירים" (30.05.06)). החלטה זו קובעת, בין השאר כי:

"ב. מטרת עבודתה של הוועדה בנושא המינויים היא להבטיח את טוהר המידות, ובין השאר, כי לא ייעשו מינויים לא ראויים מסיבות כגון: זיקה אישית, זיקה עיסקת או זיקה פוליטית לגורמים בממשלה." (הדגשה הוספה)

רצ"ב החלטת ממשלת ישראל מיום 30.05.06, מסומנת כנספת יט'.

97. בית המשפט העליון התייחס זה מכבר, במסגרת בג"צ 1570/07 עמותת אומ"ץ נ' השר לביטחון פנים, (נבו, 25.02.07) (להלן: "עניין אומ"ץ"), לתפקידה של הוועדה וקבע כי:

"עיקר תפקידה של הוועדה המייעצת הוא, איפוא, לבדוק את המינוי המוצע מבחינת טוהר המידות במובנו הרחב של מושג זה, הן מבחינת האדם המוצע לתפקיד, הן מבחינת הגורם הממנה, והן מכל היבט אפשרי אחר שעשויה להיות לו נגיעה לשאלת טוהר המידות הכרוך במינוי. פרשנות רחבה זו של סמכות הוועדה המייעצת נובעת מנוסחה של החלטת הממשלה ומהתכלית והמטרות שלשמן הוקמה הוועדה. פרשנות זו מתיישבת עם התפיסה המדגישה את חשיבותה של הביקורת המינהלית כאמצעי רב חשיבות לבחינה מעמיקה ויסודית של הסוגיה העומדת לדיון (זמיר, הסמכות המינהלית, כרך ב', עמ' 642-641). ביקורת מינהלית כאמור עשויה להיות אף רחבה יותר מן הביקורת השיפוטית, המתמקדת, על פי טיבה, בבחינה – האם נפל בהחלטה פגם משפטי." (שם, פסקה 3. ההדגשה הוספה)

98. עוד הוסיף בית המשפט העליון בעניין אומ"ץ כי:

"הוועדה המייעצת בענייננו הוקמה על רקע הצורך להקפיד על אמות מידה ראויות בהליך המינויים לתפקידים הבכירים הנעשים בידי הממשלה. במיוחד, מופקדת הוועדה על הבטחת טוהר המידות בהליך המינוי, שהוא חיוני לשמירה על אימוץ הציבור ברשויות השלטון." (שם, פסקה 9)

99. לאור העובדות אשר פורטו לעיל ולאור תפקידה של הוועדה כפי שהוגדר בהחלטת הממשלה ובפסיקה, העותרים יטענו כי הוועדה כשלה במילוי תפקידה לפחות בכשלים הבאים:

- אי ברור הנסיבות העובדתיות הרלוונטיות;
- העמדת תשתית ראייתית חלקית וחסרה;
- התעלמות מראיות אשר הובאו בפניה;
- אי שקילת השיקולים הרלוונטיים והימנעות ממתן משקל ראוי לפרשות המתוארות לעיל.

100. לפיכך, ולאור כשלונה של הוועדה בביצוע תפקידה, דין חוות דעתה של הוועדה להיפסל.

ג. השפעת פסלות חוות הדעת על החלטת הממשלה

101. העותרים יטענו כי נוכח פסלות חוות הדעת, הרי שגם החלטת הממשלה, הנסמכת עליה, פסולה אף היא ודינה – בטלות.

102. כאמור לעיל, תהליך מינויו של הרמטכ"ל, וכן מספר ממלאי תפקידים בכירים נוספים, נקבע בהחלטת ממשלה 91 מיום 30.05.06 (ר' נספח יח' לעתירה זו).

103. תהליך זה הוא תהליך תלת שלבי, הכולל את החלטת שר הביטחון בדבר המועמד המומלץ, בחינת המועמד המומלץ על ידי הוועדה לעניין התאמתו הערכית לתפקיד ולבסוף, החלטת הממשלה לאור המלצת השר וחוות הדעת של הוועדה.

104. הליך זה זהה במהותו להליך מינוי מנהלים כלליים למשרדי ממשלה, שמבוצע בסיועה של וועדה דומה. לעניין תפקידה של וועדה זו במסגרת הליך המינוי ולעניין חשיבותו הרבה של תפקיד זה קבע כב' הנשיא ברק בבג"צ 6163/92 אייזנברג נ' שר הבינוי והשיכון, פ"ד מז(2) 247, 229 (להלן: "**פרשת גינוסר**"):

"[...] תהליך קבלת ההחלטה בדבר מינויו של מנהל כללי במשרד הוא בן שלושה שלבים: הצעת השר הממונה על המשרד; חוות דעתה של ועדת המינויים; החלטת ממשלה. **כל אחד משלבים אלה חיוני הוא לגיבוש ההחלטה הסופית בדבר המינוי.** אמת, הממשלה אינה חייבת לקבל את המלצתה של ועדת המינויים. עם זאת, עליה לשקול חוות דעת זו "בלב פתוח ובנפש חפצה" [...]. **חוות-דעתה של ועדת המינויים היא גורם חשוב בתהליך קבלת ההחלטות בממשלה.** אין זה "מהלך פורמאלי" גרידא. [...]"

מכאן גם החשיבות שבקיום דיון תקין בוועדת המינויים, אשר על חוות דעתה סומכת הממשלה." (ההדגשה הוספה)

105. בפרשת גינוסר הוסיף כב' הנשיא וקבע מהי נפקות של חוות דעת פגומה:

"ייתכן שבעקבות דיון תקין – אשר במהלכו הייתה נפרשת התמונה כולה לפני ועדת המינויים הראשונה – חוות דעתה הייתה שונה. חוות דעת שונה של ועדת המינויים עשויה הייתה להביא להחלטה שונה בממשלה. אכן, הדיון שהתקיים לפני ועדת המינויים הראשונה לא היה תקין. לא נפרשה לפני התמונה כולה. המערכת העובדתית שהוצגה לפני הייתה חלקית. המלצתה התרכזה בכישוריו של המשיב ולא התחשבה כלל בחלקו בפרשת קו 300 ובפרשת נאפסו. **בנסיבות אלה, אילו עמדו על מכוונן המלצה זו והחלטת הממשלה אשר באה בעקבותיה, לא היה מנוס מביטול ההמלצה (של ועדת המינויים) וההחלטה (של הממשלה)**" (שם). (ההדגשה הוספה)

106. נדמה כי דברים אלו חלים בענייננו כלשונם. בהעדר דיון תקין, לא התאפשר לוועדה לחוות את דעתה כדיון. משכך, אף החלטת הממשלה, הנסמכת על גבי חוות הדעת, אף היא פסולה ופגומה.

107. זאת ועוד. הפגם אותו מזכיר כב' הנשיא בפרשת גינוסר הוא אחד הפגמים שנפלו בהליך דן – התבססות של הוועדה על מסד עובדתי חלקי. כדברי כב' הנשיא, "בנסיבות אלה, [אין] מנוס מביטול ההמלצה (של ועדת המינויים) וההחלטה (של הממשלה)" (שם).

108. סיכומו של דבר – נמצאה חוות הדעת פגומה, פסולה ובטלה, הרי שהחלטת הממשלה הנשענת עליה תימצא פגומה, פסולה ובטלה אף היא, משל היתה משענת קנה רצוף כפרעה לחזקיהו (מלכים ב' יח, 21).

ד. העדר תשתית עובדתית

109. כאמור, החלטת הממשלה התקבלה על סמך חוות הדעת של הוועדה, ככל שהדבר נוגע להיבט הערכי של המינוי.

110. לפיכך המלצת הוועדה אשר נתקבלה, כפי שיפורט להלן, על בסיס תשתית עובדתית חסרה וחלקית הינה לקויה באופן מהותי, כך שמסקנותיה אינן נושאות ואינן יכולות לשאת כל תוקף.

111. לעניין זה נקבע בספרו של המלומד זמיר כי :

"רשות מינהלית, כנאמן הציבור, חייבת לנהוג בהגינות ובסבירות. ההגינות והסבירות מחייבות, בין השאר, שכל החלטה תהיה מבוססת על תשתית של עובדות." (יצחק זמיר "הסמכות המינהלית", כרך ב', עמ' 734-733 (1996) (להלן: "הסמכות המינהלית" [1])). ההדגשה הוספה)

112. לעניין זה קבע בית המשפט העליון כבר בבג"צ 987/94 יורונט קווי זהב (1992) בע"מ נגד שרת התקשורת, פ"ד מח(5) 412, 423 – 425 (להלן: "יורונט קווי זהב"), כי ההליך המוביל את הרשות המינהלית ליצירת התשתית העובדתית, המשמשת בסיס להחלטה המינהלית, צריך לעמוד בארבעה מבחנים. ובלשונו של המלומד זמיר בספרו :

(א) איסוף הנתונים: האיסוף חייב להיעשות באופן סביר, לפי נסיבות המקרה;

(ב) השייכות לעניין: הרשות צריכה לדחות מעל פניה עובדות ונתונים שאינם נוגעים לעניין הנדון;

(ג) אמינות הנתונים: לפי מבחן הראייה המינהלית, הרשות רשאית לסמוך רק על נתונים שאדם סביר היה סומך עליהם לצורך קבלת ההחלטה הנדונה ;

(ד) ראיות מהותיות: תשתית הראיות חייבת להיות מוצקה במידה מספקת לצורך קבלת ההחלטה הנדונה, לפי מהות ההחלטה. (הסמכות המינהלית [1], עמ' 735-734)

113. במסגרת הדיון בבג"צ 297/82 ברגר נ' שר הפנים, פ"ד לז(3) 29, 48-49 קבע כב' מ"מ הנשיא

שמגר לעניין אופן בירור התשתית העובדתית:

"ההחלטה חייבת להיות בכל מקרה תוצאה של בדיקה עניינית, הוגנת ושיטתית [...]"

[...] תהליך קבלת ההחלטה על-ידי מי שהוקנתה לו סמכות על-פי חוק מן הראוי שיהיה מורכב, בדרך כלל, ממספר שלבים בסיסיים חיוניים, אשר הם הביטוי המוחשי להפעלת הסמכות המשפטית תוך התייחסות לנושא מוגדר, ואלו הם: איסוף וסיכום הנתונים (לרבות חוות הדעת המקצועיות הנוגדות, אם ישנן כאלה), בדיקת המשמעויות של הנתונים (דבר הכולל, במקרה של תיזות חלופות, גם את בדיקת מעלותיהן ומגרעותיהן של התיזות הנוגדות), ולבסוף סיכום ההחלטה המנומקת."

114. לאור האמור קובע המלומד זמיר בספרו :

"אם מתברר כי בנסיבות המקרה לא שקדה הרשות המינהלית לאסוף את הנתונים השייכים לעניין ולבדוק אותם לקראת קבלת ההחלטה, כפי שרשות סבירה היתה נוהגת, עשוי בית המשפט לפסול את ההחלטה." (הסמכות המנהלית [1], עמ' 738)

115. בענייננו, כאמור, דו"ח היועמ"ש מעיד על עצמו כי אינו מלא וכי נדרש בירור נוסף לשם איסוף הנתונים הרלוונטים.

116. דו"ח היועמ"ש מהווה, למעשה, את הניסיון היחיד שביצעה הוועדה לאתר עובדות אובייקטיביות כלשהן הנוגעות לפרשיות המקרקעין המפורטות לעיל והנוגעות לגלנט.

117. ברי כי ההחלטה המינהלית של הוועדה שנסמכת על דו"ח היועמ"ש שמעיד על עצמו כי הוא חלקי וראשוני, אינה עומדת בכלל הראשון שנקבע בעניין יורונט קווי זהב הדורש איסוף נתונים סביר.

118. זאת ועוד. לנגד עיני הוועדה הובאו גם דעתם של ארבעה: ראש הממשלה, שר הביטחון, הרמטכ"ל היוצא וגלנט עצמו. דעתם של ארבעת אלו לא יכולה להספיק ואף אין בהן כדי לעמוד בדרישה השלישית בדבר אמינות הנתונים לפי מבחן הראיה המנהלית.

110.1 דעתם של ראש הממשלה ושר הביטחון בעניין זה הובעה ללא התייחסות למסד העובדתי הרלוונטי – מסד שכזכור לא היה זמין אף לוועדה בעת תישאולם.

110.2 דעתו של הרמטכ"ל הובעה בצורה כללית ובניתוק מכל הקשר עובדתי.

110.3 לעומתם, לגלנט אומנם ישנה ידיעה בדבר העובדות הרלוונטיות, אך דעתו לעניין זה אינה ממין העניין שכן יש לו אינטרס ברור בעניין. משל היה נחתום המעיד על עיסתו, או להבדיל, עד אופי המעיד באשר לאופיו שלו.

110.4 פועל יוצא, שמלבד דו"ח היועמ"ש לא הונחה בפני הוועדה ראייה אמינה אחת עליה יכלה להסתמך. ועם זאת, בחוות הדעת בוחרת הוועדה דווקא לסמוך ידיה על דעתם של אישים נכבדים אלו, ובעיקר על דעתו של גלנט עצמו, ומתעלמת מדו"ח היועמ"ש. כזכור, לאחר שהוועדה מתארת את האמור בדו"ח היועמ"ש היא מסכמת: "נחזור ונגדיש כי במסגרת תשובותיו לשאלותינו הדגיש האלוף גלנט שלא נותרה מחלוקת שלא יושבה וכי מדובר "ברוב מהומה על לא מאומה" (סעיף 5 לחוות הדעת)

119. זאת ועוד. החלטה זו אף אינה עומדת בכלל הרביעי שנקבע בעניין יורונט קווי זהב, הדורש קיומן של ראיות עובדתיות מספקות לצורך קבלת ההחלטה. בענייננו, משלא הוצגו לוועדה ראיות הנוגעות להמשך השתלטותו של גלנט על קרקעות באיזור מגוריו וכן לא הוצגו היקף הפרשות המלא, לא נמצאה בפני הוועדה תשתית ראייתית מספקת.

120. נוכח האמור, החלטת הוועדה, כפי שהתגבשה בחוות הדעת, פגומה מחמת העדר תשתית עובדתית ודינה בטלות.

ה. טעות בעובדה

121. כאמור, הוועדה שגתה בפרשנותה את סוגיית הרחבת הגינה כפי שהובאה בדו"ח היועמ"ש. כמפורט בעתירה זו, דו"ח היועמ"ש קבע כי מדובר בעבודות פיתוח אשר בוצעו חלקן בתחום ההיתר (שתוקפו מוטל בספק, כפי שפורט) וחלקן מחוץ לו, באופן שמעלה חשש להשתלטות על שטחי ציבור ואשר הבירור בעניין לא הושלם.

122. על אף האמור בדו"ח היועמ"ש, מצאה הוועדה לנכון לקבוע כי מדובר בעבודות גינון שבוצעו בשטח הציבורי. הא ותו לאו.

123. זו אף זו. אף דו"ח היועמ"ש אינו מדויק, ולמעשה מדובר בהשתלטות גסה על שטח ציבורי תוך התאמתו לצרכי גלנט ולתוואי השטח שבנחלתו.

124. זאת ועוד. נראה כי הוועדה סבורה כי, כפי שמסר בפניה גלנט, שלוש הפרשות הינן, לכל היותר, סכסוכי שכנים אשר הסתיימו זה מכבר בפשרה ואינם חורגים מגדר כך (ר' עמ' 3 לחוות הדעת לממשלה).

125. מובן על פני הדברים כי אם אכן כך סברה הוועדה, הרי שנפלה לכלל שגגה בעניין עובדתי זה. מדובר בסכסוכים הנוגעים לשטחים ציבוריים, כאשר הגורמים הפועלים כנגד גלנט, הינם, על פי רוב, רשויות המדינה (ובככל זה מינהל מקרקעי ישראל והוועדה המחוזית לתכנון ובנייה); סכסוכי קרקעות אלה טרם נסתיימו וזאת עקב העובדה שגלנט ממשיך במנהגו להשתלט על שטחי הציבור. לאור האמור מובן שסכסוכים אלה חורגים מן היחסים הצרים שבין שכנים וסכסוך הקרקע ביניהם ויורדים עד לכיבוד מוסדות החוק והשילטון במדינת ישראל.

126. לפיכך, ברי כי התייחסותה של הוועדה לעניינים אלה מהווה טעות בעובדה. לעניין טעות מסוג זה ציטט המלומד זמיר בספרו האמור את דברי השופט אור במסגרת בג"צ 802/89 **נסמאן נ' מפקד כוחות צה"ל בחבל עזה**, פ"ד מד(2) 601, 606 (הסמכות המינהלית [1], עמ' 760), אשר היה בדעת מיעוט ככל שהדבר נוגע לעובדות פסק הדין בעניין שנידון, אולם נראה כי אין מחלוקת לעניין ההלכה העקרונית בעניין זה:

"כאמור, השאלה בענייננו אינה מה בית־משפט זה סבור שראוי לעשות לאורן של עובדות המקרה האמיתיות, אלא אם לנגד עיני המשיב, כשהחליט מה שהחליט, היו העובדות האמיתיות של המקרה."

וברי כי בענייננו, לא עמדו בפני הוועדה העובדות האמיתיות של הפרשות המדוברות.

127. המלומד מוסיף ומתאר את הנסיבות בהן טעות עובדתית עשויה לפסול החלטה מינהלית:

"ומהי טעות מהותית של עובדה, שיש בה כדי לפסול החלטה מינהלית? זוהי, בדרך כלל, טעות שעשויה היתה, לפי ההגיון, לשנות את החלטה." (הסמכות המינהלית [1], עמ' 760)

128. בענייננו, משהוועדה קבעה, בצאתה לדרך, כי הוטרדה מן השאלה האם יש פגם במינויו של גלנט לתפקיד ראש המטה הכללי בשל פרשות אלה, הרי שקרוב לוודאי שהידיעה שגלנט מבצע, גם בימים אלה ממש, פלישה לשטחי ציבור וניכוסם הייתה משפיעה על החלטת הוועדה וכך הדבר אף לעניין היקפן ומשמעותן של פרשות אלה, כפי שפורט לעיל.

129. כך למשל, הוועדה טעתה לחשוב כי הפרשה השלישית עניינה לכל היותר בעבודות גינון אותן ביצע גלנט או מי מטעמו בשטחים ציבוריים שאינם שלו אך נמצאים ליד. למעשה, מעשים מעין אלו – לא רק שאין בביצועם כדי להטיל רבב במועמדתו של אדם, אלא הם אף שופכים אור חיובי על אופיו של המועמד. אדם אשר משקיע מזמנו, ממרצו ומכספו להשבת השטחים הציבוריים, לטיפול העצים ולהשקייתם, לעקירת עשבים שוטים וכיוצא באלה, לא רק שאינו זוכה לגינוי, אלא הוא זכאי לאות שבת. אך טעות לחוד ומציאות לחוד. גלנט אינו מטפח גינה ציבורית. גלנט השתלט ומשתלט על שטחים ציבוריים, מספח אותם לביתו כאילו היו שלו ומדיר את רגלי הציבור מהם. מציאות זו, לו עמדה לנגד עיניה הוועדה, יכול שהחלטתה היתה שונה.

130. נוכח האמור, החלטת הוועדה, כפי שהתגבשה בחוות הדעת, פגומה מחמת טעות בעובדה ודינה בטלות.

ו. אי שקילת כלל השיקולים הרלוונטיים

131. הוועדה, כגוף מינהלי מחוייבת לבסס את החלטתה על שיקולים ענייניים. יתרה מכך, על הוועדה, כרשות מינהלית, לבסס את החלטתה על כל השיקולים הרלוונטיים ועליהם בלבד. לעניין זה קבע המלומד זמיר בספרו:

"כלל הענייניות אינו מסתפק בכך שהוא מחייב את הרשות המינהלית לבסס את החלטתה על שיקולים ענייניים. הוא מחייב אותה, למעלה מכך, לבסס החלטתה על כל השיקולים הענייניים." (הסמכות המינהלית [1], עמ' 742)

132. עוד קובע המלומד כי לשם קבלת החלטה הנסמכת על כלל השיקולים הנוגעים לעניין על הוועדה לוודא כי כלל העובדות והנתונים מונחים בפניה, ולעניין זה הוא מצטט מפי כב' השופט אור:

"הלכה היא, שעל מנת שרשות ציבורית תמלא תפקידה כהלכה, עליה לדאוג תחילה שכל העובדות והנתונים הנוגעים לעניין יהיו לפנייה." (שם)

133. בעניינו, כפי שפורט לעיל, בפני הוועדה לא עמדו כלל העובדות והנתונים הנוגעים לעניין ומשאלה פני הדברים לא היה באפשרותה לקבל החלטה המתבססת על כלל השיקולים הנוגעים לעניין.

134. נוכח האמור, החלטת הוועדה, כפי שהתגבשה בחוות הדעת, פגומה מחמת אי שקילת כלל השיקולים הרלוונטיים ודינה פסלות.

ז. שרירותיות

135. מהאמור לעיל עולה כי החלטת הוועדה כי אין בפרשות הקרקעות בעניינו של גלנט כדי לפסול את המינוי מחמת פגם בטוהר המידות התקבלה, כאמור, מבלי שנערך בירור העובדות הנוגעות לעניין. חשש הוא כי הוועדה פעלה בעניין זה, חלילה, על סמך תחושה בלבד.

136. לעניין זה קובע המלומד זמיר בספרו כי קבלת החלטה ללא בירור העובדות ועל סמך תחושה מהווה מעשה שרירות, המהווה עילה לפסלות ההחלטה המינהלית:

"אכן, שיקול הדעת הוא חופש לבחור בין אפשרויות שונות, אך אין הוא חופש מוחלט. שיקול דעת אינו קפריזה. רשות מינהלית שמפעילה את שיקול הדעת שלה ללא בירור העובדות הנוגעות לעניין, ומחליטה על יסוד תחושה בעלמא, או שדעתה נחושה להגיע לתוצאה מסוימת ללא תלות בעובדות המקרה, אינה מפעילה שיקול דעת כנדרש בחוק. במקרה כזה ניתן לומר על הרשות כי היא פועלת בשרירות. שרירות היא סוג של שחיתות. יש בה חומרה קיצונית. היא עילה לפסול כל החלטה מינהלית." (הסמכות המינהלית [1], עמ' 733. ההדגשה הוספה)

137. נוכח האמור, החלטת הוועדה, כפי שהתגבשה בחוות הדעת, פגומה מחמת שרירותיות ודינה פסלות.

ח. חוסר סבירות קיצוני

1. חוסר סבירות בהליכי קבלת ההחלטה

138. מושכלות ראשוניים קובעות כי על הרשות המנהלית לפעול בסבירות. מדיניותה של רשות ומעשיה חייבים להעשות בגדרו של מתחם הסבירות ותוך שקילת מלוא השיקולים הרלוונטיים, עריכת איזון ביניהם ומתן משקל מתאים לכל שיקול ושיקול. אמת המידה לבחינת סבירות מדיניותה או מעשיה ומחדליה של הרשות, היא אמת מידה אובייקטיבית, המתגבשת על פי בחינתן של ההחלטות אשר רשויות סבירות היו מקבלות בנסיבות העניין.

139. עקרון הסבירות יביא לפסילתו של שיקול דעת מינהלי, אשר איננו נותן משקל ראוי לאינטרסים חשובים שעל הרשות המנהלית להתחשב בהם בהחלטה:

"נראה לי, כי לעניין חוסר סבירות כעילה לפסילתו של אקט מינהלי (בין כללי ובין אינדיבידואלי) ניתן להעלות מתוך פסיקתו של בית משפט זה את ארבעת הפרופוזיציות הבאות: ראשית, חוסר סבירות כשלעצמה היא עילה לפסילתו של שיקול-דעת מינהלי; שנית, חוסר סבירות נמדד באמות מידה אובייקטיביות; שלישית, חוסר סבירות, הפוסל שיקול דעת מינהלי, הוא חוסר סבירות מהותי או קיצוני; רביעית, עקרון הסבירות מביא לפסילתו של שיקול דעת מינהלי, אשר אינו נותן משקל ראוי לאינטרסים חשובים שעל הרשות המינהלית להתחשב בהם בהחלטתה". (בג"צ 389/80 **דפי זהב בע"מ נ' רשות השידור** פ"ד לה (1) 421, 436 – 437)

140. בבג"צ 935/89 **גנור נ' היועמ"ש** פ"ד מד(2) 485, 513 - 514, נקבע לעניין זה כי:

"סבירות משמעותה שקילת כל השיקולים הרלוואנטים ומתן משקל ראוי לשיקולים אלה [...] משקלם "הראוי" של הגורמים הרלוואנטים נקבע על פי כוחם לקדם את המטרות העומדות ביסוד הפעולה (או החלטה) אשר סבירותה עומדת לבחינה [...]".

141. החלטת הוועדה המייעצת כי אין פגם בטוהר מידותיו של גלנט נגועה בחוסר סבירות קיצוני, וזאת עקב הפגמים שנפלו בהליך קבלת החלטותיה:

133.1 החלטת הוועדה בדבר סדרי עבודתה, לפיהם היא תישאלה את המרואיינים לעניין הפרשות בטרם קיבלה את דו"ח היועמ"ש המפרט את העובדות הנוגעות לפרשות – היא החלטה לא סבירה;

133.2 החלטת הוועדה לסיים עבודתה לאחר קבלת דו"ח היועמ"ש ומבלי לתשאל את גלנט בעניין – היא החלטה שאינה סבירה;

133.3 החלטת הוועדה לסיים את עבודתה מבלי לאפשר ליועמ"ש להשלים את דו"ח היועמ"ש בכדי שיהיו בפניה פרטים מלאים – היא החלטה שאינה סבירה;

133.4 החלטה המתקבלת על סמך ראיונות שבוצעו ללא שהייתה בפני הוועדה והמרואיינים תשתית עובדתית להתייחס אליה – היא החלטה שאינה סבירה;

133.5 החלטה המתקבלת בהעדר עובדות מספקות, וממילא איננה שוקלת את מכלול השיקולים הרלוונטיים – היא החלטה שאינה סבירה. בפרט, החלטה המתעלמת ממצאי דו"ח היועמ"ש והשלכותיהם במישור הערכי (ולו באופן כלשהו (!)) – היא החלטה לא סבירה בעליל.

142. לעניין זה, יודגש כי החלטת הוועדה אף אינה סבירה בהתבסס על מקורות המידע שעמדו בפניה, וזאת לאור תפקידה של הוועדה. נסביר.

143. הוועדה התבקשה על ידי שר הביטחון לבדוק את כשירותו של גלנט וליתן המלצתה לממשלה. וכיצד החליטה הוועדה לפעול? התכבדה הוועדה ושאלה את הרמטכ"ל המכהן לדעתו, וזה השיב שאין הוא מעורה בעובדות. הלכה הוועדה ופנתה לשר הביטחון – שחזקה עליו כי מלכתחילה סבר כי גלנט הינו מינוי ראוי – וחקרה אותו – "האם השר סבור כי גלנט הוא מינוי ראוי על אף קיומן של פרשות קרקעות פלוניות ולא ידועות?". הוסיפה הוועדה וחקרה – והפעם את ראש הממשלה – "האם אדוני סבור כי גלנט הוא מינוי ראוי על אף ולמרות?". ומלבד אישים אלו, והמועמד עצמו, לא הוסיפה הוועדה ולא שאלה. בכך סיימה, והוציאה האחרונה תחת ידיה את חוות הדעת. כעת התכנסה הממשלה ואותה קושיה בפיה – "האם גלנט ראוי על אף ולמרות?". היקשה ראש הממשלה, היקשה שר הביטחון – ופתרון להם נמצא – בחוות הדעת שהתבססה על דעתם מלכתחילה.

144. מעגל שוטה זה, בו הוועדה מסתמכת על דעת (שרי) הממשלה והאחרונה, בתורה, מסתמכת על דעת הוועדה – יש בו כדי להטיל צל קודר על תקינות שתי החלטות. קבלת החלטות שכזו נגועה בחוסר סבירות קיצוני.

145. נוכח האמור, החלטת הוועדה, כפי שהתגבשה בחוות הדעת, פגומה מחמת חוסר סבירות קיצוני בהליכי קבלת ההחלטה ודינה פסלות.

ח. חוסר סבירות ההחלטה

146. החלטת הוועדה, ככל שהתייחסה לעובדות אשר הוצגו בפניה במסגרת דוח היועמ"ש, אינה סבירה אף לגופו של עניין. החלטת הוועדה נתנה מתן משקל שגוי ונמוך להתנהגותו של גלנט בפרשות הקרקעות אשר פרטיהן נפרשו בדו"ח היועמ"ש, התנהגות בריונית, גסה ונטולת כל כבוד לחוק ואף עולה, כפי שיפורט להלן, כדי התנהגות פלילית.

147. לעניין זה נקבע זה מכבר, במסגרת פרשת גינוסר, כי :

"המסקנה העולה ממיגוון השיקולים היא זו: ככלל, אין זה סביר למנות מועמד, שעבר עבירות חמורות בנסיבותיהן, למשרה בכירה בשירות המדינה. חומרתה של העבירה לענייננו נקבעת לא על-פי "מיקומה" בחוק העונשין, אלא על-פי השלכותיה על השיקולים העומדים ביסוד המינוי. [...] מועמד אשר ביצע עבירות אלה, והוא ממלא תפקיד בכיר בשירות המדינה, פוגע באמון של הציבור ברשות השלטונית ובשירות הציבור. הוא יתקשה להיות דוגמה ומופת לכפופים לו. הוא יתקשה לדרוש מהם את אשר נדרש מכל עובד ציבור ושהוא עצמו חילל. הוא יתקשה להקרין הגינות, אמון, יוקרה, יושר ויושרה ("אינטגריטי") כלפי הציבור הרחב. כל אלה עשויים להשפיע, במידת ודאות רבה, על מעמד השירות הציבורי, תיפקודו ומקומו בחברה דמוקרטית. אכן, עבירה היא חמורה, אם "מתוך נסיבות ביצועה עולה המסקנה, כי בהתנהגותו גילה איש הציבור רמה מוסרית כה נמוכה, עד כי אין הוא ראוי עוד לשאת במשרתו הציבורית" (שם). זוהי אותה עבירה, שיש בנסיבות ביצועה "פגם מוסרי (moral turpitude בלע"ז) המעיד על בעליו שאין הוא ראוי לבוא בקהל ישרים, וממילא אין הוא ראוי לשאת באחריות הציבורית להחלטות ולמעשים אשר עניני הכלל ושלומו הציבור תלויים בהם" (השופט ח' כהן בבג"צ 436/63 בן אהרן ואח' נ' ראש המועצה המקומית פרדסיה [51], בעמ' 564). (פרשת גינוסר, עמ' 269)

148. בענייננו, אין ספק כי גלנט עבר עבירות קשות על חוקי התכנון והבנייה והסגת גבול ואף הודה בעובדות המקימות את היסודות העובדתיים של עבירות אלה הן במסגרת ההליך בבית המשפט בחדרה (ר' פרוטוקול דיון מיום 23.06.08, שסומן כנספח ו' לעתירה זו) והן במסגרת הודאותיו במכתביו למינהל מקרקעי ישראל לעניין השטחים החקלאיים עליהן השתלט שלא כדין.

149. לעניין חומרתן של עבירות תכנון ובניה קבעה כב' השופטת ביניש :

"הצורך להיאבק בעבירות של בנייה בלתי חוקית, שזה מכבר הוכרו על ידי בית משפט זה כ'מכת מדינה'" (רע"פ 11920/04 נא"פ נ' מדינת ישראל (נבו, 10.07.06) עמ' 8 לתדפיס. ההדגשה הוספה)

עוד ציינה כב' השופטת כי :

"בנושא אכיפת דיני התכנון והבניה עומדת מערכת אכיפת החוק בפני קשיים רבים ובפני תופעות של זלזול בוטה בהוראות החוק מצד עברייני הבנייה". (שם)

150. דברים מעין אלה נאמרו באחת ההזדמנויות על ידי כב' השופט מ' חשין :

"חרף כל אותן סמכויות לצוות צווים, פשתה והלכה בארצנו התופעה - שמא נאמר: המגיפה - של בנייה בלתי-חוקית. וכפי שנאמר ברע"פ 4357/01 סבן נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה "אונו", פ"ד נו(3) 49, 59: 'אכן כן, תופעת הבנייה הבלתי חוקית הפכה מכת-מדינה - [נ]ברבות הימים והשנים צירפה עצמה מכה זו - בצד מכת גניבות רכב - לעשר המכות'. ראו עוד: ר"ע 23/83 פור נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 533, 535, וכן דבריו של השופט שמגר בר"ע 1/84 דוויק ואח' נ' ראש העיר ירושלים ויושב-ראש הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, פ"ד לח(1) 494, 500:

'בנייה שלא כדין היא לא רק תופעה, החותרת תחת התכנון הנאות של הבנייה, אלא השלכותיה מרחיקות לכת יותר: היא בין התופעות הבולטות, הפוגעות בהשלטת החוק. מי שעושה דין לעצמו פוגע באופן הגלוי והברור בהשלטת החוק"' (רע"פ 5584/03 פינטו נ' עיריית חיפה, פ"ד נט(3), 577, 587 (להלן: "עניין פינטו". ההדגשה הוספה).

151. ובעניין אחר קבע כב' השופט רובינשטיין:

"במשנה תוקף - למרבה הצער - מהדהדים גם כיום, בנסיבות הישראליות, דבריו של השופט (כתארו אז) שמגר בע"פ 578/78 מדינת ישראל נ' עיסה, פ"ד לו(1) 723, 724-725, בדבר "... התוצאות הקשות הנובעות מריבויין של העבירות נגד חוקי התכנון והבניה... , לאור התנאים השוררים אצלנו צדק בית משפט השלום בקבעו כי לגבי עבירה כגון זו יש לפעול באופן החלטי על-ידי הטלת עונש מאסר לריצוי בפועל, כדי שכוונת ההקפדה על קיומם של איסורי החוק תהיה אמינה, וכדי שסלחנות יתר לא תתפרש, כפי שקורה לא אחת, כהשלמה עם קיומה של תופעה פסולה". ... ואדרבה, הפקרות שהיא בחינת מכת מדינה פשתה והלכה... בא כוח המדינה הפנה לדו"ח ועדת החקירה הממלכתית לבטיחות מבנים (ועדת זיילר) 221-223, באשר להתפשטות הנגע של עבריינות בניה, עד שבית המשפט כמעט נדרש 'להתנצל' על העונשו. ואולם, אין בתי המשפט צריכים להתנצל על מלחמה בנגע, שכיסה את הארץ, לעתים עד כדי כלימה; אדרבה ואדרבה, כל הלוחם, הרי זה מבורך ". (רע"פ 2809/05 טסה נ' מדינת ישראל (נבו, 23.05.0), בעמ' 3 לתדפיס (להלן: "עניין טסה". ההדגשה הוספה)

152. חומרתי היתרה של העבירות מתבטאת בכך שהן מופנות ומתריסות בשלטון החוק. עמד על

כב' השופט חשין בעניין פינטו בעמ' 587, בצטטו את דברי כב' השופט שמגר שנאמרו בעניין דומה:

'בנייה שלא כדין היא לא רק תופעה, החותרת תחת התכנון הנאות של הבנייה, אלא השלכותיה מרחיקות לכת יותר: היא בין התופעות הבולטות, הפוגעות בהשלטת החוק. מי שעושה דין לעצמו פוגע באופן הגלוי והברור בהשלטת החוק"' (ההדגשה הוספה).

153. כך קבע אף כב' השופט רובינשטיין בעניין טסה, שם מצטט כב' השופט את כב' השופט אלון,

אשר קבע בעניין דומה:

"לצערנו, הפכו עבירות נגד חוקי התכנון והבניה לחזון נפרץ, ורבים גם טובים איש הישר בעיניו יבנה. זוהי פגיעה המורה וקשה בשלטון החוק, המזולזל לעין השמש, ואין איש שם אל לב לאזהרות הגורמים המוסמכים ולפסקי הדין של בתי המשפט" (עמ' 3 לתדפיס. ההדגשה הוספה)

154. נראה כי בדברים האלה כדי להצביע על חומרתן של עבירות התכנון והבניה של גלנט, אשר כוללות השתלטות על שטחים לא לו ושימוש בהם בניגוד לתוכניות הבניה המקומיות, בין אם על ידי בנייתם, סלילה כבישים והכשרת כבישים ובין אם באמצעות שינוי תוואי שטח או שימוש בשטח פתוח כשטח חקלאי.

155. מעבר לנחוץ נציין כי לא זו בלבד שגלנט ביצע עבירות תכנון ובניה, אלא שמדובר אף בעבירות של פגיעה טבע מוגנים. ודוק. את השטח אותו מעבד גלנט מכוח הרשאה של המינהל (אשר תוקפה, כאמור לעיל, מפוקפק), עיבד קודם לכן תושב אחר של מושב עמיקם, בשם חיים רוזן, אשר עיבד את השטח ללא הרשאה. בגין פעולתו זו הוגש כנגדו כתב אישום והוא אף הורשע בדין במסגרת ת.פ. (שלום חיפה) 8153/99 מדינת ישראל נ' רוזן (נבו, 15.01.04) בגין עבירות של פגיעה בערך טבע מוגן לפי חוק גנים לאומיים שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה התשנ"ח-1998 ולפי תקנות גנים לאומיים שמורות טבע ואתרי הלאום (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים) התשמ"ד-1983.

156. גלנט מצידו, אכן קיבל שטח זה, כאמור, בהרשאה מטעם המינהל (אשר תוקפה, כאמור, מוטל בספק), אולם השתלט, להודאתו, על שטח הפלישה, שטח בן 28 דונמים נוספים, אשר לגביו לא היתה לגלנט ולו ראשית זכות. שטח הפלישה, כזכור, נמצא בצמידות לשטח שניתן לגלנט וברי כי יתר היסודות העובדתיים בשני המקריים זהים לכל דבר ועניין.

157. אין בכך שגלנט לא הורשע בגין עבירות אלה בבית משפט כדי למנוע מן הוועדה והממשלה להתייחס לפעולותיו כעבירות לכל דבר ועניין. ההלכה לעניין זה נקבעה במסגרת פרשת גינוסר על ידי כב' השופט ברק:

"עד כה הנחתי, כי מועמד הוא בעל עבר פלילי, שכן הוא הורשע בדינו וריצה את עונשו. זהו בוודאי המקרה הרגיל. עם זאת, אין לזהות עבר פלילי לעניין מינויו של אדם עם הרשעה פלילית. עניין לנו כאן בהחלטה מינהלית של הממשלה למנות את פלוני למשרה ציבורית, ואין לנו עניין בהחלטה להטיל על פלוני עונשים הקבועים בחוק. אין ענישה פלילית בטרם הרשעה פלילית. לא כן לעניין מינוי. כאן רלאוונטי הוא לבחון את מערכת הנתונים העובדתיים שהיו לנגד עיני הרשות המחליטה. אם ממערכת של נתונים אלה רשות סבירה הייתה יכולה להסיק את דבר ביצועה של עבירה פלילית – די בכך כדי לבסס "עבר פלילי" לצורך הכרעה בסבירות המינוי. אכן, לצורך סבירות החלטתה של הרשות השלטונית הממונה, הגורם המכריע הוא ביצועם של המעשים הפליליים, המיוחסים למועמד. הרשעה בפלילים מהווה כמובן "הוכחה" ראויה, אך תיתכנה דרכי הוכחה אחרות, כגון הודאה בפני רשות מוסמכת. בצדק ציין השופט ח' כהן, כי:

... "הכלל האמור המעמיד אדם בחזקת זכאי וזף מפשע, באין ראיה לסתור, אינו קובע – ולא ידעתי גם כל כלל משפטי אחר הקובע – כי רשות מינהלית החייבת להשתכנע בעברו של אדם אינה מוסמכת לקבוע שיש לו עבר פלילי אם הורשע בדין? הנפסול את סירובו של הנציב למנות מועמד לעובד המדינה כשהסירוב מבוסס על ראיות המוכיחות באופן סביר את עברו הפלילי, מהטעם שראיות אלו לוקות בחסר פסק-דין מרשיע? נניה שהמבקש דנא חפץ להתקבל לשירות המדינה והנציב מסרב לקבלו מהנימוק האמור, האם היינו כופים על הנציב לקבלו, ופוסלים את הסירוב מחמת העדר של הרשעה בדין? ... אם נמסרה ההכרעה בענין עברו של אדם בידי רשות מינהלית שאינה מוסמכת להשביע עדים ולגבות ראיות כדרך שראיות נגבות בבית המשפט, די לה לרשות המינהלית אם הכרעה מבוססת על ראיות שיש בהן כדי לשכנע אדם סביר בעברו של המבקש, אפילו לא היו הראיות קבילות בבית המשפט ואפילו היה משקלן חסר בהליך שיפוטי" (בג"צ 94/62 גולד נ' שר הפנים [53], בעמ' 1856-1857). (פרשת גינוסר, עמ' 271. ההדגשה הוספה)

158. עוד מוסיף כב' השופט ברק וקובע כי :

"אכן, הכלל החל בענייננו הוא "כלל הראיה המינהלית". רשות שלטונית רשאית לבסס מימצא על ראיה, אם הראיה, בשים לב לנסיבותיה, הינה כזו, "אשר כל אדם סביר היה רואה אותה כבעלת ערך הוכחתי והיה סומך עליה" (הנשיא אגרנט בבג"צ 442/71 לנסקי נ' שר הפנים [54], בעמ' 357). ניתן לבסס מימצא מינהלי על "חומר אשר ערכו הראייתי הוא כזה שאנשים סבירים היו רואים בו יסוד מספיק למסקנה בדבר אופיים ועיסוקם של הנוגעים בדבר" (שם. ההדגשה הוספה)

159. מהאמור עולה כי הראיות אשר נאספו על ידי היועמ"ש והמפורטות בדו"ח היועמ"ש – די בהן כדי לקבוע, ברמת ההוכחה המינהלית הנדרשת, כי לגלנט עבר פלילי.

160. לאור העובדה כי לגלנט עבר פלילי, שהוכח ברמה מינהלית מספקת, בעבירות הפוגעות פגיעה חמורה וקשה בשלטון בחוק, כאמור, מינויו לתפקיד רם ונישא כתפקיד הרמטכ"ל מהווה חריגה חמורה וקיצונית ממתחם הסבירות. לעניין זה קבע בית המשפט בפרשת גינוסר :

"מינויו של המשיב למשרה של מנהל כללי של משרד משלתי פוגע קשות בשירות הציבורי. קרוב לוודאי שהוא ישפיע לרעה על תפקודו של השירות. אך מעל לכול, הוא פוגע עמוקות באמון הציבור ברשות הציבורית ובשירות הציבורי. [...] כיצד זה יוכל לקיים את אמון הציבור הרחב בהגנותם, יושרם וממלכתיותם של עובדי הציבור? מה הדוגמה שהשירות הציבורי מציב לכל פרט כאשר אדם זה הוא מראשי השירות הציבורי? הניתן לקיים יחס של אמון בין האזרח לבין השלטון כאשר השלטון מדבר אל האזרח באמצעות המשיב? מהו המסר החברתי והמוסרי שהשלטון מעביר בכך לאזרח, ושהאזרח יעביר חזרה לשלטון? אכן, מי שבעבירותיו פגע באושיות המבנה החברתי וביכולתן של ערכאות שיפוטיות או מעין שיפוטיות לעשות משפט צדק, מינויו למשרה בכירה בשירות הציבור הינו פעולה בלתי סבירה באופן קיצוני." (פרשת גינוסר, עמ' 273-274. ההדגשה הוספה)

ובהמשך נקבע :

"הממשלה שקלה את כל השיקולים הרלוואנטיים. לא נטען לפנינו ולא מצאנו כל שיקול שאינו רלוואנטי. עם זאת, החלטת הממשלה פסולה היא. היא בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני. הממשלה לא איזנה כראוי בין השיקולים הרלוואנטיים השונים. היא לא נתנה את המשקל הראוי לנזק שייגרם לשירות הציבורי ממינויו של המשיב. היא לא איזנה כראוי בין השיקולים התומכים במינוי המשיב (ובעיקר, כישרונותיו ויכולתו) לבין השיקולים השוללים מינוי זה (ובעיקר הפגיעה של אמון הציבור ברשות השלטונית).

נטען לפנינו, כי משהחליטה במינוי הממשלה, אין מקום להתערבות שיפוטית. הממשלה איזנה בין השיקולים השונים, ומשהחליטה כי באיזון הכולל יש מקום למנות את המשיב, אל לו לבית המשפט להחליף את שיקול דעת הממשלה בשיקול דעתו שלו. אכן, אילו נפל האיזון שערכה הממשלה בגדר מיתחם הסבירות, לא היה מקום להתערבותנו. המקרה שלפנינו נופל לגדרם של אותם מקרים בהם החלטת הרשות השלטונית חורגת באופן קיצוני ומהותי ממיתחם ההסבירות. במקרים אלה אין בית משפט בן חורין שלא לבטל את החלטת הרשות המינהלית (ראה בג"צ 31/81 מושב בית עובד מושב עובדים להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ נ המפקח על התעבורה ואח [56], בעמ' 354). במצבים אלה השאלה אינה, אם החלטת הרשות השלטונית נבונה היא אם לאו, אלא אם החלטת הרשות השלטונית חוקית היא אם לאו. (שם, עמ' 276. ההדגשה הוספה)

161. דברים אלה ברורים כאור השמש, ומסקנתם אחת ויחידה – דין החלטת הוועדה והחלטת הממשלה להתבטל גם יחד. שתי החלטות הנפרדות חורגות ממתחם הסבירות בצורה קיצונית – הן החלטה של הוועדה להמליץ על גלנט לתפקיד והן החלטת הממשלה שמינתה את גלנט לתפקיד. לעניין זה, יפים דבריו של כב' השופט ברק באשר לתוצאה המתבקשת כאשר הממשלה חורגת ממתחם הסבירות בהחלטתה:

"משהגענו למסקנה, כי ההחלטה חורגת באופן קיצוני ממיתחם הסבירות ונגועה באי חוקיות, אין מנוס מהכרזה על בטלותה. מעמדה הרם של הממשלה, כרשות המבצעת של המדינה (סעיף 1 לחוק יסוד: הממשלה), אין בכוחו להעניק לה כוחות שהחוק אינו מעניק לה." (פרשת גינוסר, עמ' 277. ההדגשה הוספה)

162. נוכח האמור, החלטת הוועדה, כפי שהתגבשה בחוות הדעת, וכן החלטת הממשלה, פגומות מחמת חוסר סבירות קיצוני המתבטא בשקילה שגויה של הממצאים בעניינו של גלנט המעידים על התנהלות בריונית, שעניינה השתלטות על נכסי ציבור והעברתם לרשותו הבלעדית של גלנט, באופן בלתי חוקי בעליל ואף עברייני. החלטות אלו אינן נותנות ביטוי לצורך הציבורי בטוהר מידות וניקיון כפיים בתפקידים הבכירים ביותר בשירות הציבורי ובפרט בתפקיד ראש המטה הכללי.

ט. סמכות בית המשפט להתערב בהחלטת הממשלה והוועדה

163. נראה כי אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי הוועדה, כגוף שילטוני, מחויבת לפעול לפי כללי המינהל התקין וכי במידה והוועדה חורגת מכללים אלה, מוסמך בית משפט זה להתערב בפעולתה.

164. מצב דברים זה נכון אף לעניין החלטות הממשלה. הממשלה, כגוף מינהלי, כפופה למשפט המינהלי וכך גם החלטותיה. הממשלה, בפעולותיה מחוייבת בהפעלת הכוח השלטוני המצוי בידיה. על הממשלה, כמו כל גוף ציבורי, לקבל את החלטותיה על פי כל דין, ובמיוחד לאור כללי המשפט המנהלי, כפי שפותרו לאורך השנים על ידי בית משפט זה. אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי במקרה שהממשלה אינה נוהגת בהתאם לכללים האמורים, מוסמך בית משפט זה להתערב בפעולתה.

165. כך למשל נקבע בבג"צ 1993/03 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ראש הממשלה, מר אריאל שרון פ"ד נו(6) 817, 840 :

"ככל החלטה של גוף מנהלי, גם החלטות הממשלה, שריה והעומד בראשה, נתונות לביקורת שיפוטית, על-פי עילות המשפט המנהלי. "שיקול הדעת של הממשלה, כמו שיקול הדעת של כל שר בממשלה וכל רשות אחרת, מוגבל ומנוחה על ידי כללים משפטיים, ובית המשפט מופקד על קיום כללים אלה. בין השאר, הממשלה חייבת להפעיל את סמכויותיה על פי שיקולים ענייניים, ולא על יסוד שיקולים זרים, במסגרת מתחם הסבירות ובאופן מידתי" [...]

כל רשות שלטונית עלולה לקבל החלטה שאינה סבירה, או שאינה עולה בקנה אחד עם כללי המשפט המנהלי. הממשלה אינה חריג לכלל זה"

166. כך נקבע גם בפרשת גינוסר :

"כל רשות שלטונית עלולה לקבל החלטה בלתי סבירה, שתבוטל על-ידי בית משפט, והממשלה אינה חריג לכלל זה (ראה: ע"א 492/73 שפיזור ואח' נ' המועצה להסדר ההימורים בספורט ואח וערעור שכנגד [57], בעמ 26) ; בג"צ 5684/91 ברזילי נ' ממשלת ישראל ואח' [58]. אכן, זה כוחה של דמוקרטיה המכבדת את שלטון החוק. זהו שלטון החוק הפורמאלי, אשר לפיו כל הרשויות השלטוניות, לרבות הממשלה עצמה, כפופות לחוק. אין רשות שהיא מעל לחוק, אין רשות הרשאית לפעול מתוך חוסר סבירות. זהו גם שלטון החוק המהותי, אשר לפיו יש לאזן בין הערכים, העקרונות והאינטרסים של החברה הדמוקרטית, תוך הסמכת השלטון להפעיל שיקול דעת המאזן באופן ראוי בין השיקולים הראויים" (עמ' 277. ההדגשה הוספה)

167. לאור האמור ברי כי לבית המשפט הנכבד סמכות להורות על מתן הסעדים המבוקשים בעתירה זו, הן כנגד הממשלה והן כנגד הוועדה המייעצת.

168. ודוק. העותרת אינה מבקשת כי בית משפט נכבד זה ישים עצמו בנעליה של הממשלה במנותח את הרמטכ"ל הבא. העותרת דורשת כי הממשלה תעשה כן כאשר לפנייה מצויה חוות דעת מלאה ומקיפה באשר לטוהר המידות של גלנט, כך שהאחרונה תוכל לשקול את השיקולים הרלוונטיים לעניין זה, ובהתבסס על מסד עובדתי מוצק תקבל את החלטתה המושכלת והסבירה.

V. סוף דבר

169. נוכח האמור, חוות הדעת פסולה ודינה להתבטל מחמת הפגמים הבאים :

- העדר תשתית עובדתית ;
- טעות בעבודה ;
- אי שקילת כלל השיקולים הרלוונטים ;
- שרירותיות ;
- חוסר סבירות קיצוני בהליכי קבלת ההחלטה ;
- חוסר סבירות קיצוני של ההחלטה גופא.

170. זאת ועוד. החלטת הממשלה – דינה אף הוא להתבטל נוכח בטלות חוות הדעת וכן לאור חוסר סבירות קיצוני של ההחלטה גופא.

171. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא מלפניו צווים על תנאי כמפורט ברישא לעתירה זו. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד, לאחר שישמע את טיעוני הצדדים, להפוך צווים אלה למוחלטים.

172. לעתירה זו מצורף תצהירו של ד"ר שיינס לתמיכה בעובדות הכלולות בה.

נדב אפלבאום, עו"ד
ב"כ העותרים

זיו גלסברג, עו"ד
ב"כ העותרים